

Posudek oponenta bakalářské práce Josefa Motyky: ŽIDOVSKÁ NÁBOŽENSKÁ OBEC PÍSEK

Bakalářská práce Josefa Motyky přesně splňuje kritéria kladená na tento typ závěrečné práce. Má jasné zadání a vymezení, přehlednou a logickou strukturu a z hlediska metodického i formálního bezchybné a pečlivé zpracování, a to včetně stylistické úrovně. Zvláště je třeba ocenit značné, pro účely bakalářské práce až nadstandardní množství zdrojů primárních i sekundárních, navíc velmi pečlivě roztřídných. Autor všechny zdroje plně využívá, vhodně kombinuje a dospívá tak k důvěryhodnému a spolehlivému vykreslení dějin židovské komunity ve městě Písku. Z celé práce je patrný skutečný zájem o jednu z kapitol dějin města a regionu. Jako oponent tedy mohu podotknout jen několik připomínek či doplňujících dotazů:

- Práce je v zásadě velice zdařilou kompilací velkého množství zdrojů a právě v tom spočívá její hlavní přínos. Naopak zdůrazňování výzkumných záměrů nevyznívá příliš věrohodně. V Úvodu autor zmiňuje, že si položil rovnou několik výzkumných otázek, avšak zřetelněji formuluje pouze dvě. První (jakými proměnami prošla písecká židovská komunita ve svém vztahu s majoritní společností) je v zásadě obsažena v názvu práce a nelze ji označit za výzkumnou, protože k odpovědi na ni autor provádí zdařilou syntézu víceméně dostupných zdrojů (byť i s jistým využitím archivních pramenů). V žádném případě však nedospívá k nijak neznámým, nečekaným nebo jakkoli objevným zjištěním, je tedy otázka, proč bakalářskou práci za každou cenu podkládat výzkumnou ambicí. Druhá otázka týkající se příčin definitivního zániku písecké židovské obce na konci šedesátých let 20. století není v příslušné kapitole 1.3.3. nijak zvlášť problematizována. Autor konstatuje změnu statusu na synagogální sbor spadající pod židovskou náboženskou obec v Plzni, prodej synagogy a rabínského domu a následnou vlnu emigrace do Izraele v letech 1968 a 1969. (s. 22). Je tedy opět otázkou, v čem spočívá jeho výzkumná otázka. K tomuto tématu se autor nicméně vrací v Závěru, kde uvádí další důvody (konverze řady členů ke křesťanství už v období předválečném a následná deportace do koncentračních táborů), poněkud však zarazí jeho formulace, že u řady píseckých Židů zřejmě „došlo ke ztrátě víry, motivované přicházející antisemitskou ideologií“ (s. 40). Jistě tomu nelze rozumět tak, že by se snad z řady píseckých Židů stali antisemité. Má tedy autor na mysli, že se lidé tváří v tvář ohrožení raději své víry zřekli? A to pouze navenek, nebo i vnitřně? Tato kontroverzní (nebo možná jen neobratná) formulace by si zasloužila vysvětlení, případně rozvedení.
- Podrobnější rozvedení by si zasloužil i vztah významného píseckého rodáka Richarda Weinerja k židovství, ideálně přímou citací autorem pouze stručně parafrázovaného článku, v němž se básník k této otázce sám vyslovil, nebo i zalistováním v jeho poezii. Vlivem židovského původu Richarda Weinerja na jeho literární tvorbu se autor bohužel nijak nevěnuje. V alespoň jednom odstavci mohl tuto otázku postihnout.
- V této souvislosti bych se rád zeptal, co má autor na mysli „*typicky židovskými sklony*“, navzdory kterým se tento básník plně přihlásil k české národnosti (s. 38).
- Ve většině měst byly Židům vyhrazeny specifické čtvrti (většinou u hradeb) nebo alespoň ulice, v některých případech i pozdější uzavřená ghetta. Žádnou takovou židovskou lokalitu v Písku autor nezmiňuje, znamená to, že nebyla (protože středověké a raně novověké židovské osídlení nebylo v Písku natolik početné) nebo o ní není dostatek informací?
- Za zmínku stojí, že písecká židovská komunita se dostala i do několika pověstí (např. O. Fibich: *Pověsti královského města Písku*, 2010).

V každém případě považuji bakalářskou práci Josefa Motyky za pečlivě, zdařile a se zájmem zpracovanou, doporučuji ji k obhájení a navrhuji známku **výborně**.

PhDr. Vít Erban, Ph.D.
Katedra filosofie a religionistiky TF JU
v Českých Budějovicích

3.5. 2017

